

Par sapni

Debesis raud un zeme top auglīga. Sapnis vēl joprojām turpinās. Ilgas un cerības pēc tā aug augumā. Vienu dienu pasaule iet boja un nākamajā tā piedzimst no jauna, caur zvaigžņotu nakti. Un cilvēks pats nezina, kurš ir vislaimīgākais brīdis viņa mūžā. *“Apaļais mēness, iežēlodamies par raudošo cilvēkbērnu, kas ir tik skaists, nodilst par pusmēnesi, lai kļūtu par mazuļa šūpuli”* Es esmu kārtējo reizi iemīlējusies, līdz sirds dziļumiem. Šoreiz stīgu skaņās. Šekspīrs esot pliekans, viņa lugās trūkstot daudzkrāsainības, emociju vijuma un dvēseles varavīknes. Uz pasaules varbūt ir daudz kārkliņu (andres el leton). Bet ar acīm un rokām tos neatrast, tikai ar dvēseli.

Dažreiz sirds lūgšanas ir tik tikko dzirdamas. Jo racionālais prāts piesien tās pie ikdienas, lai kādā negaidītā brīdī atkal neuzplauktu varavīksne. Ir dažādas skumjas, ir dažādas dziesmas - par baltām un par nebaltām dienām, par lietainām dienām ar svecīti logā. Varbūt kādu dienu es visu to izdziedāšu savā tautas dziesmā. Varbūt ...

Kā gan var būt tik liela ilgošanās, tik liela ilgošanās, ka sirds kā ar zobenu pārcirsta asiņo? Dzīves sapnis vienmēr atgriežas mājās. Tas neaiziet, tikai dažreiz dodas ilgstošā ceļojumā pa Himalaju kalniem. Bet es ticu, ka tas atgriezīsies. Un kad man nav vairs spēka ticēt, es iepinu sapni ikdienas ritumā, lai nepazūd. Dažreiz tam nav ne kontūru, ne satura. Tas ir gluži caurspīdīgs un plūstošs kā ūdens. Dažreiz tas kā šampanietis puto pāri mēram vai spēlē paslēpes. Šobrīd sapnis ir atkal mājās. Bet ilgas plosa dvēseli, nerodot sapņa piepildījumu, būtību un jēgu. Tikai bezgalīga mūzikas burvība.

2002.g.jūlijs, Ķelne